GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

El país comença amb mi.

Opinió | 19/06/2007 | 13:04

Aquests dies el títol més actual podria ser: El poble comença amb mi.

Què vull dir amb això? Vull dir que passa massa sovint que quan hi ha un canvi de govern –de país o municipal–, sovint el nou equip tendeix a creure o bé que tot està per fer o bé que tot el que s'ha fet abans està molt mal fet –o en el millor dels casos, que cal revisar tot el que està endegat.

Val a dir que, en part, això és lògic i que, ben portat i amb mesura, pot ser positiu. El canvi i la revisió formen part intrínseca de la democràcia. Fins i tot, són condició de progrés.

És més, de vegades es produeixen situacions en les quals la salut pública, és a dir, el bé comú, reclama canvis radicals, quasi ruptures. Però la generalització, l'enduriment, l'egolatria i, de vegades, l'esperit revengista massa sovint marquen negativament el canvi.

Feta, doncs, aquesta observació que en la vida i en la política i en tot cal garantir i, de vegades, estimular que hi hagi canvis i renovació, cal dir també que un país –i una ciutat i un poble– han de tenir un component important de continuïtat. De continuïtat històrica de fons. De continuïtat a encalçar determinats grans objectius. Per exemple, el catalanisme ha estat un exemple d'això. Durant tot el segle XX ha tingut com a objectiu un projecte de país, mitjançant plantejaments no tots sempre coincidents, però que bàsicament confluïen. Almenys fins avui. I una de les raons de l'èxit econòmic espanyol dels últims quaranta anys és que en allò que és bàsic ha tingut continuïtat. Amb alguna flexió, però bàsicament la mateixa, sobretot des del 1977. I continuïtat també més arran de terra, més en el dia a dia. També el poble més petit va endavant a base de posar un maó cada dia, no sempre de la mateixa manera ni amb les mateixes mans, però respectant el pla de conjunt. I sense desfer l'obra feta el dia abans per un altre paleta simplement per tornar-la a fer i poder dir que ho has fet tu.

De la meva època de president de la Generalitat conservo algunes anècdotes positives i gratificants. Com quan en una població assistia a la inauguració d'un museu, d'un parc tecnològic, d'una residència de gent gran, i en el seu discurs l'alcalde deia: "Em fa goig poder inaugurar aquesta obra, que el nostre Govern ha impulsat, però que és de justícia recordar que havia estat planejat i iniciat per l'anterior alcalde, aquí present, al qui vull donar les gràcies".

Es tractava en aquests casos d'alcaldes de diferent color polític.

Potser no cal reclamar a tothom tanta generositat, però el sectarisme, molt freqüent, amb què sovint es tracten situacions com aquesta, és dolent per al poble o per al país. La desqualificació o, com a mínim, l'oblit interessat de l'obra anterior té poca categoria moral i perjudica el progrés col•lectiu.

Avui és un dia adequat per a una reflexió així, ja que fa tot just tres dies que s'han constituït els ajuntaments. I no és un comentari amb objectiu moralista, sinó d'eficàcia.

I de bona convivència.

En un dia com avui també és oportú cridar l'atenció sobre un altre possible perill inherent al canvi –democràtic, evidentment. És de lògica i és de justícia que el nou governant vulgui tenir prop seu gent de la seva confiança. Hi ha càrrecs que amb el canvi polític han de caure i han de ser substituïts. Però en els països amb una democràcia ben establerta i amb un projecte col•lectiu ben definit aquesta substitució és limitada. És possible que a Catalunya encara no haguem assolit aquest nivell. És un procés lent de maduració cívica i democràtica. Però hem de fer passes en aquesta direcció i no en la contrària.

Finalment també cal advertir sobre un altre perill, que és la creació de més càrrecs, comissions, organismes, etc. del compte. Aquest perill hi és sempre, però quan hi ha canvis de govern es fa més gran. És un tema que requeriria un comentari molt a fons, perquè va lligat amb la qüestió de la professionalització del polític i –més delicat– del perill que els partits esdevinguin oficines de col•locació.

Aquest perill hi és a tot arreu. Però hi ha països més estrictes i més austers, que és amb els que ens hem de fixar. I n'hi ha que no.

A Itàlia hi ha ara una gran discussió sobre com els mals hàbits han portat el país a una situació política i administrativa inextricable. Amb un cost econòmic, d'altra banda, astronòmic. Una dada ho explica a fons: a Itàlia hi ha 574.000 cotxes oficials i a França, només 65.000. Tot plegat és resultat d'una mala llei electoral, d'un gran laxisme i de la necessitat de fer constantment, a tots els nivells, coalicions de govern molt àmplies i molt enrevessades, en les quals cada partit i partidet –partiti, partitini i particini– reclamen la seva quota de càrrecs, de despesa i de cotxes oficials.

Repeteixo, avui és un bon dia per reflexionar sobre això. Perquè a casa nostra el perill hi és.

Autor: Jordi Pujol
Jordi Pujol

https://gironanoticies.com/noticia/2663-el-pais-comenca-amb-mi.htm